

De Gelderlander, donderdag 22 januari 2004

EXPOSITIE JEROEN SPARLA EN RIA KLOMP-SPARLA

Vlinderlichte bespiegelingen in de Casteelse Poort

Door ANTONIE DEN RIDDER

Niets minder dan een vondst is hij, Jeroen Sparla. Marlou Kursten zocht een bepaald soort werk voor de jaarlijks uitkomende Kunstagenda, trof het niet aan in de regio en plukte Jeroen Sparla van zijn internetsite.

Naar aanleiding van dit debuut, koppelde Kursten de presentatie door naar een expositie in De Casteelse Poort. We leven in een snelle wereld en het is heerlijk om te zien, dat snelheid gepaard kan gaan aan doelgerichtheid. Toch komt wantrouwen boven drijven.

Jeroen werkt blijkbaar niet thematisch, niet naar onderwerp of naar terugkerende uitgangspunten. Voor hem geldt 'Poppetje gezien, kastje dicht'. Vernieuwing en verandering zijn begrippen, die beter bij hem zouden passen dan verdieping en hij laat zich betitelen als 'een onrustige geest, die spiegeltjes van de ziel schildert'. Dus samenvattend: Jeroen is vrij als een vogel, vernieuwt, maar verdiept zich niet en toch dringt hij door in de diepten van de ziel Kortom: een gouden vondst!

Je kunt ook vilein zijn en opperen dat de kunstenaar zich er mooi vanaf maakt door afstand te nemen van engagement met een bepaalde thematiek en diepgang. Maar het probleem is wel, dat de tentoongestelde werken in visueel opzicht veel te bieden hebben. Sparla pleegt spectaculaire ingrepen in de met zorg bewerkte achtergronden. Materiaaltegenstellingen en verschillen in textuur laten de werken in twee niveaus uit elkaar drijven. De achtergrond, die vaak heel fijnzinnig bewerkt is, maar volledig onbestemd. En de voorgrond, waar het ongerijmde zich voordoet. Soms in de vorm van een kanariegele sneeuwpop met dansende rode driehoekjes. Dan weer de vorm van een tweetal spaghettislierten in menselijke vorm. Maar ook volstaat Sparla soms met de detonerende werking van dik opgebrachte lichtblauwe olieverf op een oppervlak, dat aan een computerprint doet denken. Of door een snippertje goudpapier door het brandende rood te mixen.

Vernieuwend? Nee! Esthetisch? Jawel! Een genot om naar te kijken. Indien je als toeschouwer op de drempel van de expositieruimte de plechtige innerlijke belofte aflegt om voor de duur van het bezoek de behoefte aan inhoudelijkheid en verdieping deskundig te verdringen.

De dingen zijn wat ze zijn, niet meer en niet minder. We zien het knalgele poppetje en het kastje gaat onherroepelijk dicht. Ook de werken van Ria Klomp-Sparla, een familielid van Jeroen, zijn niet onder te brengen in een bepaalde stijl en thematiek. Soms hanteert ze een volledig abstracte beeldtaal, zoals in *Introvert* waarin het volume dominant is naast de dynamische aspecten. Soms kiest ze voor een gestileerde figuratie, zowel in keramiek als brons.

Het Levert aardige beeldjes op. Soms, want het soort keramische beeldjes van langgerekte dames in plooiende gewaden met uiterst precies uitgevoerde poppengezichten, liggen ofwel goed op de markt of er heerst een epidemie van gelijkgestemde creatieve impulsen onder de keramisten. Je komt ze overal tegen.

Schilderijen van Jeroen Sparla en beelden van Ria Klomp-Sparla tot en met 22 februari 2004 in het koetshuis van Museum De Casteelse Poort Bowlespark 1a te Wageningen. Open di t/m za 12.00-16.00 uur en zo 13.00-16.00 uur.